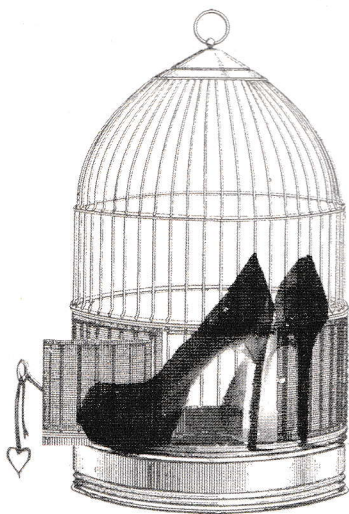

PURGATORIUL NEBUNILOR

EDITURA

Cuprins

Prefață.....	9
Cuvânt înainte	11
I.	13
II.....	17
III.	23
IV.....	29
V.	32
VI.	38
VII.....	46
VIII.	50
IX.	55
X.....	62
XI.	72
XII.	78
XIII.	88
XIV.....	92
XV.	108
XVI.	119
XVII.....	126
Epilog.....	140

I.

Licuța visa rar. De obicei, făcea calcule. Dar acum își făcea un proces de conștiință. I se mai întâmpla și ei... Om era până la urmă... „De câte ori ar fi mai bine să câștig? De două ori, de patru ori sau de șase? Îmi pare rău, dar nu lucrez cu numere impare și nici cu zecimale. Nu știu să fiu mai puțin decât sunt și nu mă interesează să fiu mai mult. Oricum, tot ce am, dau... Nimic nu rămâne la mine. Așa că victoria e o pierdere de timp. Nu și jocul. Căci, pe toate cele care s-au născut vreodată pe cer sau pe pământ, pot jura că adevărata victorie e jocul. Toți ar trebui să încerce un final de joc! Unul în care să câștigi fără probleme. La urii victoriei sunt întotdeauna udați de lacrimile celui puternic. Care știe că nimic nu e mai trist pe lumea asta decât să închei jocul. Nu să-l pierzi... Și suntem pe tabla de șah. Dar mie îmi umblă Nebunul prin vise. Și Regele prin artere. Văd perspectiva unui mat, dar mă abțin. E mai bine să mut un pion lângă Calul tău... Mutare inutilă! Păi nu e totul inutil? A! N-am fost atentă... spui. Ba da. Niciodată nu fac greșeli din neatenție. Nu văd doar atunci când nu vreau să văd. Mai bine mută

tu! Șah... Încă mai am puțin timp. Măcar pentru două mutări. E încă liniște... Încerc o rocadă... Poate merge... Eu sper să nu! Încă puțin... Ar trebui să greșești și tu. Dacă nu din neatenție, măcar din politețe. Dar tu nu greșești niciodată. Mat? Mată să-ți fie inima! S-a întunecat în mine. Văd câte un rege nebun în spatele fiecărui pion... De ce n-ai vrut să mai aștepți? Măcar două mutări. Uite ce-ai făcut! E tabla atât de goală!”

În ANL-ul construit undeva, la marginea orașului cu străzi paralele și perpendiculare, ea se zbătea într-o perpetuă stare de veghe. Așa că orice vis era pentru ea un eveniment... Visase din nou că e nevestă de președinte și s-a trezit transpirată. Ion dormea lângă ea, sforăind ca un motan sătul... I-ar fi dat două palme de nervi! Ce înseamnă somnul ăsta până la prânz? Și ea trebuie să plece ca proasta, să dea cu mătura până la patru, ca să poată aduce acasă și porția lui de cartofi... N-a avut noroc de bărbat! Măcar e bine că a făcut copii! La asta a fost și el util. Orice bărbat e o prelungire inutilă a organului de făcut copii! În rest, nu știe decât să doarmă și să bage în el bucăți mari de pâine cu icre. Mâncarea lui preferată... Dacă ar fi avut și el vreun vis în viața asta, nu i-ar fi plăcut icrele. Sau, cel puțin, nu astea comune.

Licuța s-a ridicat plină de draci, știind că până la urmă, binele învinge răul și visul bate realitatea, și a început să se îmbrace tacticos. Și-a pus pantalonii negri. Uite! Încă era o femeie atrăgătoare... Cum știa asta? Păi pe femeile atrăgătoare, blugii se văd așa cum

arată pe manechin. Strâmți unde trebuie și lejeri unde e cazul. Și-a acoperit repede genele cu o picătură de rimel, că nu se știe niciodată... Așa îi spunea bunica ei: „Licuță, mamă, când ieși din casă, ieși ca și cum te-ai duce la înmormântarea ta! Cu ce-ai tu mai bun. Cu ce-ai vrea tu să pleci în mormânt. Că într-o zi, chiar așa o să fie!”

Îmbrăcată bine, ca pentru propria înmormântare, Licuța a ieșit din bloc și a urmat drumul atât de cunoscut până la primărie. Orașul era simplu. Avea străzile paralele și perpendiculare... Și ea n-avea să meargă decât vreo trei străzi. La sfârșitul zilei, mai avea patru de parcurs, că trebuia să dea un ocol și pe la piață, să-i ia pâine lui Ion. Că el, de cinci ani, de când era în șomaj, avea pretenții, nu glumă! Adică nu tolera decât pâinea caldă din patiseria unui cunoscut om de afaceri local. Și ea trebuia să-i cânte în strună bărbatului, că poate ajunge președinte. Nu se știe niciodată în vremurile astea! Dacă polițiștii locali ajung parlamentari, ea de ce nu s-ar fi gândit mai departe? De asta făcuse efortul de a pune bani deoparte un an de zile, pentru a-i asigura lui Ion niște cursuri la o facultate particulară. Lasă! Măcar el să învețe! Ea știa să dea cu mătura. Și cu gura. Așa că n-avea seamăn prin primărie. Vorbele ei se împrăștiu mai ceva decât praful în bătaia mături... Așa că Licuța n-avea griji. Numai aventuri. Și era primăria aceea un loc atât de aventuros, încât dacă ar fi avut cui povesti ce vede în fiecare zi, probabil că cineva ar fi scris un roman. Dar n-avea ea cunoștințe printre scriitori. Deși, în ziua de azi, numai cine nu

vrea, n-are o carte publicată. Cine știe? Poate când Ion se va face președinte, o să scrie și ea o carte. Despre praful din primărie, despre doamnele cu stil ascuns și pretins, despre purtătorii de pantaloni cu ochii alune-coși, despre o lume în care moralitatea și imoralitatea sunt diferențiate doar de gradul în care știi să te ascunzi de ochii lumii. Dar Licuța știa că în orașelul ei simplu, oamenii se cunoșteau atât de bine între ei, încât trebuia să fii mereu atent pe cine bârfești, ca să nu discuți chiar cu amantul contabilei despre celălalt amant al ei...

II.

Era abia șapte dimineța și, ca de obicei, era prima care intra pe ușa instituției. Restul colegelor ajungeau mai târziu, că bărbații lor nu erau șomeri, așa că își permiteau să mai calce pe bec. Al ei stă lungit în pat până la două. După care se uită la teleshopping, visând un storcător de fructe. Licuța i-a spus ferm: "Să ajungi întâi senator, Nelule! Altfel nu mai investesc în sănătatea ta!"

În timp ce ștergea praful din sala mare de ședințe, Licuța visa la viața pe care o merită cu adevărat. Mașina neagră o aștepta la scara blocului, iar ea pășea încet, cu picioarele bine protejate de o pereche de pantofi Manolo, parfumată excesiv cu Dior. Stai! Că nu va mai locui atunci la bloc. Va avea și ea vilă, ca toate femeile respectabile din lumea asta și le va privi de sus pe toate simandicoasele alea din primărie, cu aere de specialiste NASA! Ce vremuri aveau să vină! Numai răbdare să aibă! Și speranța că Ion se va ridica într-o zi din patul conjugal și își va lua inima în dinți direct în biroul primarului. Se apropia campania electorală.

Era cel mai bun moment posibil. Va discuta asta cu el cât de curând! Și dacă face figuri, o să-i arate ea icre cu pâine caldă! În holul de la intrare se auzeau zgomote din ce în ce mai clare. Probabil venea primarul. Da, era ora lui de sosire. Așa că angajatele mai puțin băgate în seamă se făceau că au treabă pe la ușă, ca să apuce să-i ureze o zi productivă! Ce productivă? Productivă era ea. Primarul era dumnezeiesc, deci nu se inventaseră încă urări de bine pentru el! Numai s-o ajute și pe ea cu Ion! E om bun... Așa pare de departe. Ea de aproape nu-l cunoscuse. Dar auzise că erau destule care au cam făcut-o și nu erau prea generoase cu aprecierile. Nu-i treaba ei! Treaba ei e să șteargă praful și să-l facă pe Ion președinte. Atât! Totuși, n-a putut să se prefacă nepăsătoare, așa că a început să așeze scaunele de lângă ușa sălii de ședințe. Se auzea un dialog fascinant. La ușă, alături de Mărioara Tăvăluț, era și Dumitrel Pitroceanu, cel mai apropiat suflet al șefului ăl mare. Țla de peste drum. Baronul... Numele lui era rostit în șoaptă, așa că ea nu-l rostea deloc, ca să fie sigură. Ziceau că, înainte de campanie, o să aibă loc o întâlnire în sala de ședințe, la care ăl mare va fi prezent. Poate reușește să-l urnească pe Ion din pat și să-l aducă și pe el acolo. Nu are altceva de făcut decât să stea la ușă și să aștepte ca șeful cel mare să iasă. Apoi să-i spună în trei cuvinte că vrea să ajute partidul. Așa i se părea ei cel mai corect! Va discuta serios cu Ion! Dar acum avea de dat cu aspiratorul în biroul secretarului. Nu-i făcea prea mare plăcere. Omul era de o dezordine înfiorătoare... Și mai are și obiceiul

să o țină prea mult de vorbă, să-i ocupe minutele prețioase în care ar putea afla ceva cu... tot felul de așa-zise complimente. Așa că a dat un ocol printr-un birou mai obscur. Erau vreo patru fete acolo, se ocupau de cultură. Din birou răsunau niște versuri ale unei melodii pe care n-o cunoștea: "Dar eu te-aștept diseară, Să te sărut, Sper să nu doară..." Doamne, ce muzică ascultă oamenii ăștia care se ocupă de cultură! Rodica Denatureanu își sorbea cafeaua cam tristă. Avea treburi personale de rezolvat și munca o cam ținea pe loc. De obicei, mai schimba o vorbă cu ele, dar acum tăceau mîlc toate. Nu s-a abținut totuși să admire pantofii ciclame ai Rozaliei Porumbescu, cea mai elegantă și mai frumoasă angajată din instituție. Chiar și șeful ăl mare o privea admirativ, ori de câte ori trecea pe acolo. Se auzise chiar că... Nu e treaba ei ce se auzise! Mai avea birouri de aspirat și numai la Ion îi stătea gândul...

La ora trei deja era istovită. Ar fi vrut să fumeze și ea, ca toate angajatele instituției, dar ea nu-și permitea. Încă... Lasă! O să vină vremurile alea bune! Numai cubaneze o să tragă în piept! Simțea că toate premisele îi erau favorabile, căci până la urmă care erau șansele ca șeful ăl mare să aibă ședință la primărie? Minime! Și uite că acum vine. Așa că Ion nu mai trebuie să treacă pe la primar, că dacă se bagă pe sub pielea ăluia mare e treaba rezolvată. Se gândea să discute cu Dumitrel Pitroceanu, care se avea bine cu ăl mare, căci îl lăsa să-i care până și portofelul. Dar e mai bine să lucreze curat și direct.